1, 12, 1936

LEI 5

„Cine renunţă la mormânt, renunţă la înviere. Pentrucă, condiţia învierii stă în acceptarea prealabilă, neşovăitoare, senină, a durerilor şi apăsării mormântului".

ICONAR

La înmormântarea camaradului Gheorghe Grigor

Cuvântul d-lui prof. univ. Dr. Traian Brăileanu.

In numele Rectorului şi al Senatului aduc ultimul salut al Universit. la mormântul studentului Gheorghe Grigor. Universitatea din Cernăuţi a pierdut prin moartea acestui tânăr pe unul din cei mai buni studenţi. Dacă o întâmplare nenorocită, dacă o boală ni l-ar fi răpit, am trebui să ne închinăm înaintea voinţei nepătrunse a Divinităţii, deplângând împreună cu îndurerata familie, împreună cu rudele, prietenii şi camarazii săi dispariţia prematură a unui tânăr în floarea vieţii.

Dar studentul Gheorghe Grigor a fost asasinat mişeleşte de o mână criminală înarmată de cei ce în întreaga lume caută să surpe temeliile Statelor naţionale şi să prăbuşească civilizaţia europeană. Tânărul Grigor a fost ucis fiindcă era student român, fiindcă era naţionalist român şi făcea parte dintr'o organizaţie studenţească naţionalistă, care luptă cu îndârjire împotriva încercărilor criminale ale comunismului jidovesc internaţional de a distruge şi Statul nostru naţional.

Lovitura pumnalului înfipt în inima studentului Grigor o simt azi toţi cei legaţi de pământul acestei ţări, toţi cei ce luptă pentru izbăvirea popoarelor creştine de supt ameninţarea anarhiei roşii, toţi cei ce cred în Dumnezeu şi în dreptatea divină. O simte în primul rând Universitatea din Cernăuţi, căci Grigor făcea parte integrantă din corpul ei.

Universitatea din Cernăuţi e Universitate românească şi creştină. In temeiul constituţiei şi al legilor ea şi-a deschis porţile pentru toţi cetăţenii României, înlesnindu-le să se adape la izvoarele ştiinţei.

Dar mai presus de aceste legi şi înaintea lor stau imperativele naţionale. Universitatea are menirea de a creşte o elită românească, de a da Statului nostru conducători insufleţiţi de idealul naţional, de acel ideal care, născut la înfiriparea aşezărilor politice româneşti, a condus mintea şi braţele celor ce au apărat pământul românesc şi au întemeiat cu nespuse jertfe şi suferinţe Statul român de astăzi cuprinzând tot Neamul românesc.

Românii n'au făcut niciodată politică imperialistă, n'au căutat niciodată să robească şi să asuprească neamuri străine. Vecinic în apărare, vecinic atacaţi de vecini hrăpareţi, vecinic expuşi invaziilor tuturor străinilor, toată strădania lor a fost să se vadă odată şi odată stăpâni la ei acasă, să poată trăi şi ei liniştiţi ca alte popoare, să poată munci în tihnă şi să-şi poată agonisi hrana pentru ei şi generaţiile viitoare.

Gheorghe Grigor

Dar chiar îndată după Unire, şi înăuntrul hotarelor Ţării, au început uneltirile duşmanilor noştri. Intâiu subt masca socialismului şi a libertăţilor democratice precum şi a scutului minorităţilor porni opera de defăimare şi destrămare a instituţiilor noastre de Stat. Iar acuma în urmă, printr'o întorsătură nenorocită a politicei internaţionale, toate uneltirile împotriva Statului nostru se concentrară în mişcarea comunistă susţinută de francmasonerie şi de Internaţionala a III-a.

E natural că împotriva acestei primejdii, a cărei realitate e dovedită prin evenimentele din Rusia, Spania şi Franţa, conştiinţa românească a fost trezită şi că tineretul universitar a reacţionat el cel dintâiu, organizând apărarea civilizaţiei şi culturii româneşti. Totaşa de natural este însă şi faptul că toată ura duşmanilor noştri se îndreaptă împotriva acestui tineret şi împotriva Universităţilor româneşti. Această ură a ridicat braţul studentului jidan care a lovit nu de mult pe un profesor român, aceeaş ură neîmpăcată a înarmat braţul care l-a răpus pe studentul Grigor, în faţa mormântului căruia stăm azi.

Gestul criminal căruia i-a căzut jertfă tânărul Grigor a fost răbufnirea spontană a urii neîmpăcate a celor ce vor să ne pregătească peirea ca Neam şi ca Stat naţional.

Semnul acesta trebue să-l înţelegem. Nu mai avem vreme de pierdut. Nu putem aştepta cu braţele încrucişate să se deslănţuiască măcelul celor mai buni fii ai Neamului nostru, măcelul preoţilor şi intelectualilor şi robirea ţăranilor şi muncitorilor creştini.

Universitatea nu poate privi nepăsătoare când viaţa studenţilor români, veniţi în acest oraş pentru a-şi desăvârşi cultura şi a se pregăti pentru posturi de conducere în Statul nostru, e ameninţată de cetele comuniste organizate şi plătite de agenţii anarhiei internaţionale.

Acest tânăr student, harnic, modest, iubit de toţi colegii săi pentru calităţile sale alese, pentru blândeţa caracterului său, a venit din Basarabia pentru a studia teologia şi a se întoarce apoi într'un sat de Moldoveni blajini, aducându-le lumină şi conducându-i pe căile credinţei şi ale dragostei de Neam şi Ţară.

Visul său nu s'a împlinit. Dar noi cari deplângem moartea acestui tânăr trebue să grijim ca acest oraş să fie curăţat de criminali, ca acest oraş să devie demn de a adăposti o Universitate românească, unde tineretul nostru să vie cu încredere şi dragoste pentru a-şi face studiile. Universitatea, profesori şi studenţi, a fost adânc lovită şi jignită prin această faptă criminală.

Sentimentul de durere ce ne cuprinde în faţa acestui mormânt care se va închide deasupra rămăşiţelor pământeşti ale tânărului student, nu trebue să ne facă a uita datoria ce o avem de a lupta din răsputeri pentru apărarea şi înălţarea prestigiului culturii româneşti.

Tu, tinere Gheorghe Grigor, scump

fiu al Universităţii, ai căzut jertfă în împlinirea datoriei tale de Român. Universitatea îţi va păstra vecinică amintire.

Cuvântul d-lui prof. Dr. Constantin Zoppa.

Camarazi,

Însoţim azi la lăcaşul de veşnică odihnă pe un frate scump, care înainte de câteva zile numai păşea alături de noi luptând pentru idealul ce ne însufleţeşte pe toţi. El îşi pusese tot sufletul, toată înflăcărarea tinerească în slujba Neamului şi a Bisericii. A muncit zi de zi la ridicarea bisericii din Mănăstirişte renunţând la odihna vacanţelor! Se pregătea pentru înalta misiune de preot, de vestitor al cuvântului lui Hristos, se pregătea pentru greaua sarcină pe care o au preoţii în zilele noastre de a apăra biserica şi credinţa împotriva fiilor diavolului cari vreau să dărâme şi la noi bisericile şi să înece în sânge mulţimea credincioşilor. A fost mai întâiu robită de ei Rusia, sfâşiată şi călcată în picioare; a venit apoi rândul Spaniei, unde azi s'a încins lupta pe viaţă şi moarte între creştini şi cetele de păgâni conduse de jidani, cari dau foc lăcaşurilor sfinte şi ucid fără milă pe slujitorii lui Hristos. Şi în Franţa hidra comunistă a ridicat steagul roşu al lui Iuda, vânzătorul lui Isus. Iar la noi, tot cei ce l-au răstignit pe Hristos, organizaţi în francmasonerie şi în aşa zisele partide „democratice", se înarmează pentru a distruge Statul nostru şi Biserica strămoşească.

Camaradul Gheorghe Grigor a căzut ca primă jertfă în acest judeţ bandelor comuniste cari se organizează cu banii Moscovei pentru a da asalt împotriva lumii creştine. În întuneric se urzesc planurile ascunse ale acestor bestii însetate de sânge. Aceşti criminali pun pumnalul în mâinile muncitorilor creştini asmuţându-i să-şi ucidă fraţii de aceeaşi lege. Ei năimesc trădători, cari să ridice braţul împotriva celor mai buni dintre noi.

Din umbră şi întuneric au pândit aceşti bandiţi, nerăbdători să vadă curgând sânge de legionar, pentru a răpune o viaţă tânără, pentru a opri o inimă ce bătea pentru mântuirea Neamului nostru din ghiare de jidani.

Camarazi,

Lovitura de cuţit care a străpuns pieptul scumpului nostru frate, ne dovedeşte că ne găsim în faţa unor duşmani înverşunaţi şi neiertători! Între noi şi ei s'a deschis de mult o prăpastie peste care nu este nicio trecere. Noi legionarii o ştiam şi toată strădainţa noastră a fost să strângem rândurile tuturor Românilor şi a tuturor creştinilor pentru a respinge încercarea duşmanilor lui Hristos de a ne face robi în ţara noastră.

Sângele ţâşnit din inima camaradului nostru îi va convinge acuma şi pe acei creştini cari mai credeau în posibilitatea combaterii comunismului cu mijloace legale, că această credinţă a lor este deşartă. Legile de azi sunt făcute în alte timpuri şi pentru alţi oameni. Decând bestiile roşii au început să ucidă creştini şi să calce în picioare orice lege dumnezeiască şi omenească, popoarele creştine nu se pot apăra împotriva lor, decât scoţându-i în afară de lege şi tratându-i ca pe nişte fiare sălbatece.

Camarazi,

E sfânta noastră datorie să ne apărăm Neamul, Biserica, moşia şi Tronul împotriva comunismului jidovesc care ne-a jurat peirea. E sfânta noastră datorie să apărăm pământul acesta al României întregite cu jertfa a 800.000 de viteji; e sfânta noastră datorie să apărăm mănăstirile zidite de Voevozii noştri! Bisericile ridicate de dreptcredincioşii creştini! E sfânta noastră datorie să nu lăsăm nerăzbunată moartea scumpului şi neuitatului nostru camarad.

Va veni ceasul când ne vom ridica toţi ca unul pentru a strivi capul hidrei comuniste şi când subt fâlfâitul flamurei Arhanghelului vom porni spre izbândă, spre mântuirea pământului scump, care a fost udat din belşug cu sânge românesc vărsat întru apărarea lui.

Şi Tu, iubite camarade Grigor, ai căzut apărându-ţi Ţara, Neamul şi Credinţa. Vecinic Îţi vor păstra amintirea camarazii Tăi, cari au muncit alături de Tine la ridicarea sfântului lăcaş din Mănăstirişte. Iar în ceasul biruinţei noastre, Îţi vom rosti numele cu evlavie, căci ne-ai fost pildă de jertfă pentru sfânta cauză a Legiunii!

In clipele aceste de jale nespusă, când trebue să ne luăm rămas bun dela rămăşiţele neînsufleţite ale aceluia care ne-a fost camarad credincios până la ultima suflare, jurăm că vom răzbuna pe toţi Legionarii căzuţi pentru izbăvirea României, jurăm că nu vom demobiliza până ce nu vom crea o lege prin care vom stârpi pe toţi trădătorii ţării, pe toţi spionii, pe toţi comuniştii, pe toţi cei ce prin masonerie sapă la temelia Ţării, şi a Bisericii noastre creştine, şi pe toţi cari au păcătuit împotriva Legiunii.

Dumnezeu să ne ajute ca să ne îndeplinim jurământul!

Veniţi să ne închinăm!

15 August 1916 – 15 August 1936.

Se împlinesc douăzeci de ani de când, în capitala Ţării înflăcărate, goarna răsunătoare a vestit poporului românesc ceasul desrobirii fraţilor îngenunchiaţi sub domnii străine. La 15 August 1916 se împlinise vremea întoarcerii descălecatelor, care cu veacuri înainte, veniseră de peste munţi să întemeieze stăpâniri româneşti neatârnate pe valea Moldovei şi în şesul dunărean. Acuma, sub schiptrul unui Rege viteaz, o falnică armată pornea din ţara liberă să răzbească fruntariile nedrepte, şi, cu preţul jertfelor nespuse, al suferinţelor crunte, şi al morţii eroice, venea să-şi descătuşeze fraţii de sânge, de limbă şi de suflet.

Numai sacrificiului şi eroismului armatelor româneşti din Ţară-Mamă datorim noi cei din provinciile alipite libertatea noastră românească. Toate zbaterile noastre naţionaliste, toate scrâşnirile şi protestele n'ar fi reuşit să ne frângă robia, dacă viteji căciulari ai Moldovei vechi, ai Munteniei şi ai Olteniei, n'ar fi venit cu arma în mână să alunge pe uzurpatori. Este o lecţie veche a istoriei, că viaţa liberă naţională se dobândeşte numai cu arma în mână, şi tot cu arma în mână se păstrează. „Armată naţională" era năzuinţa de căpetenie a generaţiei patriotice dela 1848. Reînodând tradiţia vitejiei strămoşeşti, tânăra armată românească a dovedit la Griviţa şi Plevna, că virtutea n'a pierit depe plaiurile noastre, iar când apoi a venit gloria Mărăşeştilor şi apoteaza înfrângerii comunismului iudeo-maghiar în inima Budapestei îngenunchiate, ne-am dat seama că epoca eroică a armelor româneşti a reînceput mai strălucită, vrednică de învăţămintele voevozilor străbuni.

Ce greaţă te pătrunde deodată, văzând pe mâna cărei vermine politice a încăput moştenirea eroismului oştean! Necinstea, compromisul, traficul veros, îmbuibarea hulpavă, desmăţul democrat, toate rod şi ruinează zidirea Ţării noi şi mari, pe care altfel o visau în inima lor cei ce mureau pentru dânsa cu mâna încleştată pe armă...

Camarade legionar, scutură-te înfiorat din murdara realitate a zilei de azi, închină-ţi conştiinţa în faţa înălţimii rare şi a purităţii sacrificiului ostaşilor eroi, cari cu zâmbet de moarte ţi-au dat o ţară; cazi smerit în genunchi la căpătâiul mormântului lor şi rosteşte-ţi recunoştinţa. Apoi sari drept, fulgeră braţul dela inimă spre cer, şi jură!

Jură că nu te vei da înapoi dela nimic să vădeşti în faptă recunoştinţa ta faţă de jertfa lor, că vei ridica ţara din ticăloşie şi destrăbălare, s'o faci lamură pură de putere şi rânduială creştină şi românească, că îi vei da alcătuirea de cinste, de ispravă şi de credinţă, vrednică de spiritul jertfei înalte sădit în temelia ei de către ostaşii eroi ai întregirii. Aşa să ne ajute Dumnezeu!

BARBU SLUŞANSCHI

Iarăşi o jertfă: Gheorghe Grigor

Aşadar, aici am ajuns.

In ţara lui Ştefan cel Mare, fericită de către străbuni cu ctitorii aducătoare de laudă lui Dumnezeu, răscolită în vremi de grea cumpănă cu paloşele arhangheleşti ale boierilor şi ale poporului de rând deopotrivă şi luminată de cântecele fagilor şi ale stejarilor împărăteşti, s'a pornit un vânt turbat, dărâmător, deavalma, de biserici şi de conştiinţe, vânt spurcat de putreziciuni morale, vânt împrăştiat de neamul cel scârnav, care nu s'a sfiit să-L răstignească pe Dumnezeu şi să samene, peste tot, îndoiala, minciuna, desmăţul şi ura. In ţara asta, de chiot însorit, de doină şi de cumplită dragoste pentru pământul sfinţit de Muşatini, de Basarabi, de Mihai Viteazul, de Nicolae Bălcescu, de Mihai Eminescu şi de Vasile Pârvan, s'a arătat, deci, dintr'un timp, un balaur, pe care neputinţa unei democraţii vlăguite l-a lăsat să se lăţească peste trupul de smirnă al României.

Am ajuns să fim omorîţi când clădim biserici, pe cari alţii au uitat să le clădească. Am ajuns să fim omorîţi pentrucă, în serile de după munca îndârjită depe şantiere şi din tabere, cântăm întru întărirea sufletului nostru. Am ajuns să fim omorîţi în mod laş, fără vină şi fără judecată, pentrucă dorim ca glia noastră să se împodobească numai şi numai cu cruci, nu cu ciocanul şi secerea Satanei roşii.

In seara de 5 a lui August, după coborirea drapelului la şantierul din suburbia Mănăstirişte, flăcăul Gheorghe Grigor, student în Teologie, s'a dus în tovărăşia unui prieten elev de liceu — în grădina publică. Mişeleşte, ca nişte fiare sălbatice, un grup de comunişti i-au înconjurat. Fără să poată schiţa un gest de apărare. Gheorghe Grigor a fost înjunghiat mortal, iar elevul grav rănit. Toate acestea, **numai pentrucă Gheorghe Grigor era legionar.**

Cu ce am greşit, Doamne, ca noi, Rumânii, să cădem ca sfinţii Tăi martiri sub jungherele jidovilor şi ale păgânilor? Căci noi n'avem greşală. Greşala este a părinţilor noştri, pe cari îi iubim şi-i cinstim, dar cari nu ne înţeleg şi ne dau pe mânile furilor şi ale călăilor. Noi răscumpărăm păcatele părinţilor noştri, cari au lăsat Diavolul în casa lor. Noi plătim cu sânge fecioresc delăsarea bătrânilor, slaba putere a minţii lor şi prigoana nebună, pe care au pornit-o împotriva Crucii şi-a Legiunilor.

Ce mai aştepţi, neam îndărătnic, al bătrânilor? Nu vezi că balaurul îţi ucide fâpturile, cari au ieşit din sângele şi din carnea ta? Nu simţi că te blastămă din mormânt Alexandru cel Bun, Mircea cel Bătrân şi Ştefan cel Mare? Oare nu te temi că stejarii şi gorunii plaiurilor strămoşeşti se vor deslănţui într'o noapte şi te vor acoperi — ca să nu te-acopere ruşinea? Ce mai aştepţi? Cutremură-te şi trezeşte-te odată! Intră în legiune şi te mântueşte!

CĂCI, DEALTFEL, MARE PRAPĂD VA FI.

Acuma să 'ntrebăm care e „vina" legionarilor şi pentruce sunt ucişi?

Iată dece:

Căpitanul *vrea o ţară nouă, rumânească şi creştină.*

Căpitanul *vrea să prefacă plaiul într'un vast şantier.*

Căpitanul *vrea dreptate.*

Căpitanul *vrea cinste.*

Căpitanul *vrea să restatornicească drepturile depline ale naţiei peste pământurile rumâneşti.*

Căpitanul *vrea şosele, câte un spital în fiecare sat, să nu ne mai moară ţăranii de tuberculoză, de pelagră şi de sifilis, electrificarea tuturor judeţelor, carte ieftină şi bună în mâna fiecărui copil, pâne albă în hambare şi, ca un Ierusalim, biserică vie în inima omului.*

Căpitanul *vrea, prin urmare, biserică rumânească, şcoală rumânească şi carte rumânească.*

Iată dece suntem omorîţi.

IATĂ DECE SUNTEM OMORÎŢI.

Deci: unde vedeţi mântuire, dacă nu în sfânta Legiune a Căpitanului?

Sângele lui Gheorghe Grigor a trecut asupra noastră. Am jurat, noi, 12.000 de oameni, în ziua de 9 August, în faţa monumentului Unirii, că-l vom răsbuna. Nici unul din noi nu se teme de moarte.

MOARTEA NOASTRĂ E MIRUL, CU CARE SE ÎNVREDNICEŞTE ŢARA ŞI NE ÎNVREDNICIM ŞI NOI.

Acuma, să venim la alt lucru.

N'am văzut mai multă ticăloşie omenească, vrednică de stâlpul infamiei, ca atitudinea, pe care au adoptat-o porcii presei din Cernăuţi şi a unei părţi din cea a Capitalei.

Cercetările legionarilor au dat următorul rezultat: Incepând cu 1 August, bestia cu numele Eduard Wagner, jidan şi fruntaş al tineretului comunist din localitate, a dat ordin unui grup de comunişti să-l însoţească în Grădina publică, pentru a ucide *un legionar, indiferent de vârstă, profesie sau rang.* Cinci zile au pândit lepădăturile. Exasperaţi că n'au cum să procedeze fără risc la asasinat, au decis să dea lovitura în chiar aleea principală. Lovitura le-a succes, însă bestiile n'au putut dispare, dupăcum crezuseră, ci au fost capturaţi de câţiva legionari, cari i-au predat poliţiei.

Ei bine! Porcii, sinistrii porci cu perciuni, dela Cz. Allgemeine Zeitung, dela Cz. Tagblatt şi dela Cz. Morgenblatt, aceste târfe ale scrisului cotidian, au încercat să muşamalizeze crima. Gestul a fost imitat şi de unii corespondenţi ticăloşi ai ziarelor din Capitală, cari merită să fie scuipaţi în frunte — ceeace se va şi întâmpla, căci nu merită altfel aceşti codoşi analfabeţi. Presa, pe care-o vizăm, a dat această relaţie: că Grigor i-a provocat pe banditşii lui Wagner prin faptul că i-a smult unuia din ei un ziar din mână. Lucrul e absolut inexact. Grigor a fost ucis numai pentrucă era legionar. Nici o provocare n'a pornit din partea lui. Să ştiţi deci, porcilor odioşi, cari vă bateţi zilnic joc, la adăpostul omului naiv şi detreabă, desigur, care e d. G. Rotică, preşedintele vostru, de tot ce e sfânt şi rumânesc, — că spurcatul vostru cinism nu va dura la infinit, chiar dacă veţi angaja mercenari, cari să ne spintece ca pe camaradul Grigor.

Şi, acuma, câteva cuvinte pentru Ministrul Muncii, d. Ion I. Nistor.

De ani de zile, societatea „Morgenroit" e o permanentă ameninţare la viaţa cetăţenilor creştini din Cernăuţi. Incurajaţi de otrava bestiilor dela „Dimineaţa", „Adevărul", „Zorile", „Tempo", „Capitala" şi „Cuvântul liber" ale Paukerilor, Teodorescu-Braniştilor şi-ale Socorilor, „morgenroiţii" terorizează populaţia paşnică şi instigă la asasinate. La fel diversele cluburi sportive ale Jidanilor („Macabi", „Borochow" şi „Muncitorii").

Credem că istoricianul şi Românul Ion I. Nistor are puterea să desfiinţeze aceste cluburi, unde, se pun zilnic la cale asasinate şi agresiuni, şi unde se face comunism pe faţă.

Dela „Morgenroit" a pornit ideea ca un legionar să fie cu orice preţ asasinat.

Dela „Morgenroit" pornesc propagandişti comunişti la sate.

Dela „Morgenroit" va porni, mâne, poate, şi ideea unor asasinate în massă.

... Şi credem că istoricianul şi Românul Ion I. Nistor va lua măsura, pe care o cerem pe bună dreptate.

27 de legionari au fost asasinaţi până în anul 1936. S'a adăugat încă unul. Primul legionar ucis de comunişti. Să luăm aminte. E un semn acesta.

E UN MARE SEMN,

Căpitanul ne aşteaptă, pe toţi, la locurile hotărîte în conştiinţa noastră şi'n istorie.

DUMNEZEU SĂ NE AJUTE. ŞI NE VA AJUTA!

MIRCEA STREINUL

Conspiraţia jidovilor

Aşadar încă o dovadă. Inaderenţa organică a jidanilor la ideea de stat răbufneşte ici-colo din străfundurile în care colcăe ura şi pizma seculară. Mai are nevoie de tâlcuire isprava celei roşii, care se pune la pânda întunericului, ca să doboare un fecior al pământului românesc? Să ne mai nedumerim dece comunismul la noi este monopol jidovesc? Îi arde setea să-şi consacre mai curând politiceşte dominaţia asupra românimei. Comunismul e unealta lor. Unealtă cu două tăişuri. Căci deodată în faţa calculelor spurcate s'a înălţat zidul verde al Legiunii. Lifta spumegă şi turbă.

Mardocheu rânjeşte resfirându-şi fuiorul gălbejit al bărbii. Ascunde privirea piezişă sub urdorile pleoapei întredeschise, şi-şi piteşte cugetul viclean sub masca încremenită...

„.... Pe huliganii verzi nu-i corupi ca pe goii democraţi. Trebuie să-i suprimăm. Tot goii ne vor ajuta. Alarmăm poporul că legionarii slujesc domnia boerilor (deşi nu mai există boeri), că servesc capitalului exploatator (deşi noi jidanii îl deţinem), că-s plătiţi de fascişti şi hitlerişti (deşi numai oploşirea şi conspiraţia noastră a provocat ivirea lor), că nimicesc libertatea şi egalitatea (deşi numai despotismul nostru le va desfiinţa). Îngrijoraţi, goii ne cred şi se alătură nouă împotriva legionarilor necruţători.

Violenţa e lucru necivilizat, spunem noi, şi goii ne cred. Târgoveţii slabi de înger preferă asprimei huliganilor naţionalişti blândeţea noastră prefăcută. Din comoditate laşă sunt solidari cu noi, sau nu se amestecă în luptă. În dosul nepăsării lor pregătim cum ne place stăpânirea noastră viitoare. Noi avem relaţii sociale cu lumea lor bună. Suntem politicoşi, îndatoritori, încet-încet obligăm moralmente pe goii stupizi de snobismul nostru. Dupăce i-am îndatorat de două ori, îi onorăm cerându-le contraservicii de influenţă la rude sus puse. Cu cât mai sus se află, cu atât mai îndatoritori suntem. Îi alegem în consiliile noastre de administraţie, şi-i convingem cu bani buni ce oameni cumsecade şi folositori ţării suntem noi ovreii. Suntem câteva sute, şi ţinem în mână toată lumea lor influentă, şi prin ea toată ţara. Ei toţi cred că nu-i frumos să fii extremist, derbedeu naţionalist gata să tragă revolverul. Pe goii sus puşi îi învăţăm noi civilizaţie: din romanele scrise de noi învaţă cum să se depraveze cu eleganţă, iar fetele noastre cele mai bune îi storc cu delicii prin vicii rafinate, de ultimul lor rest de virtute. Moleşit şi demoralizat în viaţa particulară, îl găsim în viaţa publică accesibil oricărui trafic. Doar un lucru îl menajăm: amorul propriu. Când mituim, ne închinăm până la pământ. Astfel simţul de demnitate al goiului dregător e salvat: el e stăpânul. Dacă-l avem în mână cu ceva, suntem generoşi: îl stoarcem cât putem, dar nu-l compromitem, căci noi vrem profit, nu scandal. Aşa stăpânim în ţară prin ticăloşia goilor politici, cărora le dăm mărunţişul profitului. Şi ca să arătăm ţării sinceritatea dragostei noastre pentru ei, pe cei mai cu vază dintre noi îi punem să ia de neveste fete de goi, care ni se dau cu plăcere.

În schimb le cerem să prigonească pe cei cari ne turbură convieţuirea armonică. Şi goii nerozi suprimă ziarele huliganilor exclusivişti, cari se străduesc să unească naţiunea lor în numele lui Hristos, şi dau fonduri secrete gazetelor noastre cari desbină naţia lor în numele libertăţii luptei de clasă. La cererea noastră dregătorii goi asmuţă jandarmii împotriva extremiştilor, şi-i bat şi-i schingiuesc, dacă nu-i omoară, că poate le vin minţile la loc şi ne vor cere iertare. Acum, dupăce am demoralizat clasa conducătoare a goilor, am atins jumătate de drum. A sosit ceasul să scoatem la luptă oastea noastră de cucerire a stăpânirii politice în numele nostru. Încă nu ne dăm de gol. Aşa cum până azi i-am prostit pe goi cu democraţia, care ne-a deschis drumul, la fel am pus azi cuceririi noastre firma comunistă. Jidanul nu-i nerod să spue că-i jidan şi luptă pentru dânsul. El spune că-i comunist, şi că luptă pentru plebea goilor subjugată de goii boeri. Prostul de goi n'are de unde şti că comunism înseamnă robia lui sub teroarea noastră. Noi îl învăţăm să urască pe popă şi pe jandarm ca şi noi, şi să ne iubească pe noi, cari îl vom stoarce mâne până la sânge. Cu banii supţi din truda rumânului şi din ticăloşia dregătorului pregătim armata politică, în care goii ascultă şi servesc, iar jidanii poruncesc. Cu ea vom cuceri stăpânirea, când anarhia luptei de clasă va preface naţia goilor într'o arenă de sânge. Atunci vom suprima pe toţi goimii pe cari i-am corupt, vom nimici toată clasa conducătoare în care ne-am infiltrat, şi care azi zace narcotizată de perfidia noastră.

Numai zidul verde al legiunii lor spurcate ne înfricoşează. Trebue s'o dărîmăm cumva, şi goimii conducători nu ne ajută îndeajuns. Armata noastră comunistă va arăta acum ce poate. Trebue să se pue la pândă şi să doboare unul câte unul. Nu se va alarma nimeni. Vom spune că nişte derbedei s'au bătut între ei. Ziarele noastre nu vor sufla un cuvânt. Nimeni nu va şti că noi jidanii am pus la cale uciderea huliganilor verzi. Târgoveţii democraţi nu se vor sinchisi că comunistul e jidan, nici nu se vor întreba dece l-am omorît. Ce liniştitoare sunt spusele goilor din lumea bună: „Dece poartă huligan
cămaşă verde? Nu văd ei
culos"? Iar un dregător de-al
nea: „Ce păcat că şi unii
gardişti şi comunişti, introduc
ceiurile lor asasinatul. Ţara
blândă şi civilizată condamn
nea moravuri extremiste"! A
gătorul arăta că pentru el e
dacă un goi pedepseşte o
naţiei lui sau dacă noi ucide
naţionalist. Ce frumos să au
nea convingeri democratice!
goiul huligan nu trebue să
lent numai pentrucă-şi iube
Trebue să rămâe imbecil şi
ca să-l poată ucide în voie
interes. Doar şi stăpânirea dr
de mai sus a ucis vreotrei ze
ligani. Iar comuniştii noştri, c
stăpânire, au şi ei dreptul să
ca să înveţe cum se guverne
de goi. Huliganii verzi nu-i
pe goii guvernamentali că s
buni tovarăşi cu noi întru de
aşa că trebuie să-i prigonim
unite, să nu ne-ajungă vreod
lor. Numai să nu înceapă
huliganică ţara toată, peste c
lor democratici, cari ne ocr
Atunci visul nostru de uzur
spulbera. Dar nu! Ţara lo
adânc somnul ei de moarte.

Mardocheu lărgeşte fixă
alburie, şi dintre dinţii galbeni
pe la colţul buzelor întredes
de plăcere. Prin orice mij
trafic, prin înşelăciune, prin p
prin crimă, Iuda trebue să în
poftei lui ţara noastră fecior
despoaie, s'o batjocorească ş
felească. Dacă şi crimele lo
nepăsători, atunci şi tu polit
mocrat, şi tu burghez tihni
şi tu tinere spilcuit, dedat
mondene jidoveşti, mergeţi
pe drumul decăderii şi al
„civilizate". Noi, cei de rând
ţirea nestrujită, dar căliţi
creştinească, feciori ai pămân
moşesc:

„Murim mai bine'n luptă
[str

Căci ori vom trăi în ţară
vărat creştină şi românească
vom trăi de loc. Dar să nu
meni nădejde că ne vom
lehamite cu mânile în sân, c
sinucide de disperare, că vo
hecatombele lamentabile pe
munismul le pregăteşte, ca
burghezimei noastre, neclin
conştienţa ei lelegie. Dacă-i
asasinate, apoi să ştie dom
nişti, că nu ne vom ascund
la pândă prin grădini. Ziu
disting mai bine mutrele s
roiate, şi noi luptăm cavaler
vocarea a venit. Clipa ră
unic şi definitiv, o vom aleg

BARBU SLU

Un nou mormânt

A căzut, ucis mişeleşte de comunişti, în seara zilei de 5 August, studentul legionar Gheorghe Grigor.

Sângele curs din inima lui tânără, străpunsă de pumnalul bestiei jidoveşti, a scris în cartea suferinţelor acestui neam o nouă pagină de iremediabilă durere. Pe imensul şantier de reconstrucţie a bisericilor româneşti căzute în ruină şi de clădire prin muncă în sudoare şi credinţă verde, de către armatele jertfelnice ale Arhanghelului Mihail, a unei noui Românii, două braţe de trudă mai puţin. Pe drumul spre România legionară, croit din tinereţe şi jertfă vitează, un mormânt nou. Încă unul. Pentru a arăta, pe semne, că acesta e drumul care duce spre ziua cea mare a mântuirii româneşti, drum frământat cu sânge, pe care pot merge numai acei ce ştiu că acceptarea mormântului e o condiţie necesară a învierii şi a victoriei. Încă un semn apocaliptic trimis de Dumnezeu neamului românesc pentru a se desmeteci din somnul celei mai vinovate decadenţe şi pentru a-i lumina calea adevăratei istorii. Pornit de pe pământul blajinei Basarabii, din Basarabia foametei şi-a tuturor blestemelor venite de peste Nistru din iadul bolşevic, camaradul Gheorghe Grigor, cade în luptă mişelească, inegală pentru a deschide, prin moarte, lupta făţişă între elementul jidovesc comunist şi tineretul românesc rămas să vegheze singur la postul de comandă al destinelor neamului, părăsit şi de părinţi şi de conducătorii lui vremelnici.

Cu pumnii încleştaţi de durere şi răzvrătire, încerci un răspuns, o explicaţie a acestei jertfe şi n'o poţi găsi decât în pedeapsa venită de sus pentru ispăşirea păcatelor părinţilor noştri. Păcate de neiertat în faţa istoriei şi a lui Dumnezeu, de-a-şi fi vândut liftei jidoveşti, sufletul, bogăţiile ţării şi viitorul neamului lor atunci când ştiau că vând pentru efemer huzur şi desfrânare pânea de la gura propriilor lor copii şi comorile pământului cari nu le aparţinau lor ci întregului neam românesc, istoriei neamului românesc cu trecut, prezent şi viitor aşa cum a fost rânduit de Dumnezeu în cartea neamurilor lumii acesteia.

A fost dat ca aceste păcate şi crime să fie ispăşite cu preţ de sânge de generaţia tineretului verde, pornit să repare greşeli de veacuri şi să ctitorească ţară nouă sub comanda Căpitanului trimis de istorie şi de Dumnezeu, pentru a-l conduce spre biruinţă.

Ci în timp ce camaradul Gheorghe Grigor cădea sub tăiş de pumnal, mânuit de un simbriaş al jidovismului, conducătorii blestemaţi ai acestui neam pregătesc şi ei, în hrubele întunecate ale francmasoneriei, moartea aceluiaşi tineret verde pe care-l schinguiesc toate nevoile şi toţi duşmanii neamului românesc. Conducători de partide vând în Parisul lui Leon Blum şi ultimul rest de suflet rămas neîntinat, pentru eresia unui front popular internaţional pus în slujba neamului lui Israel care prin arginţi mai poate stâmpăra foamea de materie a decadenţei marilor noştri oameni politici şi democraţi. Ba ceva mai mult. Un altul, la icoana strălucitoare de galoane aurii a căruia s'a închinat în zilele grele ale după războiului sufletul ţărănimii obidite, pentru a răsplăti vitejia pusă în slujba salvării neamului, sprijină trădarea şi deci uciderea Căpitanului oştii legionare, atunci când ştie că prin aceasta comite cea mai vinovată crimă faţă de istoria românească, în a cărei pagini a scris şi el slove de aur şi de mândrie naţională. Atunci când ştie că pentru păcatul credinţei şi luptei jertfelnice, acest tineret poartă în suflet, cu cel al lui Gheorghe Grigor, 28 de morminte şi icoana a trei haiduci înlănţuiţi în besnă de Aiud pentru gest de mândrie românească, de răsplătire dreaptă a umilirii noastre pe maidanele Parisului şi de târîre a întregului tineret românesc prin mucegaiul jilavelor.

Nimeni nu vrea însă să înţeleagă, cu un ceas mai degrabă, că moartea camaradului Grigor nu e un caz izolat, ci o deslănţuire de atac organizat de comunismul internaţional. Bestia roşie a încercat să subjuge poporul spaniol distrugându-i Bisericile şi arzându-i odoarele sfinte. Văzând însă că încercarea criminală n'are sorţi de reuşită, vipera roşie a scos capul în Grecia unde a fost nevoită să se ascundă sub ameninţarea legii marţiale, iar acum a dat semnalul de atac în ţara românească socotită de ei, în planul de războI civil cu care ameninţau mai ieri ziarele comuniste dela noi: Dimineaţa şi Adevĕrul, ca ultim punct de resistenţă europeană.

Conducătorii noştri nu vor să rezolve, din meschine interese personale şi de partid, problema elementului jidovesc în Universităţi deşi ştiu că studenţii evrei sunt cei mai înverşunaţi agenţi ai comunismului. Mai ieri obraznicia jidovească a pălmuit faţa unui profesor român. Astăzi mâna jidovească înarmată trimite în mormânt pe unul din cei mai buni studenţi români, în timp ce, undeva într'un sat înfometat din Basarabia, o mamă văduvă îşi aşteaptă feciorul trimis după lumină, singura ei nădejde şi mândrie în furtuna de necazuri şi de bătrâneţe, după ce şi-a aşteptat, zădarnic, bărbatul trimis în măcelul marelui război ca să plătească prin sângele lui, alături de cei 800.000 visul de aur al întregirii naţionale şi-al desrobirii.

Mâine, Dumnezeu ştie ce ne mai aşteaptă. Ţi-se strânge inima de durere şi te simţi strivit sub greutatea revoltei când ştii că ai primit, din ospitalitate tradiţională, un neam rătăcitor, în ţara ta, pentru ca mai târziu să-ţi ucidă, în mod mişelesc, cei mai buni copii.

La toamnă anul universitar o să înceapă cernit şi turburat de nelinişti. Ca'ntotdeauna, conducătorii studenţimii vor plăti cu închisoare şi poate cu moartea încercarea de a stăvili puhoiul jidovesc în Universitate. Câţiva profesori, ca C. Rădulescu şi alţii, vor ţine cursuri numai cu jidanii. Alţii vor încerca să ţină cursuri şi examene în zi de Duminecă, iar alţii ne vor da sfaturi că e bine să stăm cuminţi şi să alcătuim proecte de legi prin care am putea rezolvi problema jidovească atunci când vom ajunge în Parlament, pentrucă el, deşi e deputat, nu poate face nimic deoarece e membru al partidului liberal şi are anumite interese personale de rezolvat.

Şi vom continua viaţa, de mizerie şi jertfă, pornită la 1922. Ne vom îngropa morţii de tuberculoză, vom lua masa într'un beci, unde a fost isgonită cantina universitară pentru motivul că cei ce o conduc sunt legionari (şi nu „tineri liberali" cum e administratorul Universităţii), vom dormi prin grădina publică unde a fost ucis camaradul Grigor şi prin beciuri cu igrasie şi vom cânta mereu, purtând fiecare în ochi lumina unui vis măreţ de mântuire a ţării şi neamului, şi icoana Căpitanului, iar în sufletul transformat în grădină de cimitir vom purta mormintele celor căzuţi în lupta de isbăvire românească.

În timp ce Rectorii Universităţilor vor pune la cale legea restrângerii libertăţilor noastre de luptă, noi vom cânta. Vom cânta vremurile de vitejie ale lui Ştefan cel Mare, vom chema, pentru a ne întări sufleteşte, duhul moşilor şi strămoşilor noştri şi vom clădi din sudoarea şi sângele nostru altare de închinat lui Dumnezeu, încercând prin această sfântă „demagogie" deşteptarea părinţilor noştri din sate, cari sub greutatea butoaielor cu rachiu şi vagoanelor de păpuşoi mucegăit împărţit, din belşug, în alegeri, de partidele politice, au uitat că sub streaşina cămării geme de revoltă, o coasă. Vom cânta şi vom răbda şi toate injuriile studenţilor ţărănişti şi ale celor a căror uniformă nu-i periculoasă pentru comuniştii cari au declarat că le trebue „cămaşă verde" pentru cuţitul ce se ridicase asupra unui student legionar îmbrăcat, din întâmplare în cămaşă albastră, în piaţa Grigore Ghica

Vodă. Vom cânta şi vom răbda, să vedem cât vor rămânea orbi în slujba unei mişcări nefaste care a întârziat din vina şi cu ştiinţa conducătorilor ei, ziua mântuirii neamului. Poate va veni şi pentru ei ceasul când vor înţelege că e mişeleşte să furi şi să imiţi cântecele şi principiile de organizare şi de educaţie (taberele de muncă) ale acelora pe cari înainte îi scuipai şi defăimai, şi că nu se poate să conduci o mişcare antisemită şi morală cu oameni cari viziţează lojile fracmasonice şi cu oameni de cea mai calificată imoralitate, mai ales atunci când vrei ca mişcarea să aibă sorţi de isbândă.

Vom cânta şi vom plânge şi vom creşte în noi suflet nou. Suflet de legionar...

Peste mormântul Camaradului Grigor Gheorghe vor trece primăveri de tinereţe şi toamne cu plânset de frunze îngălbenite.

In căţuie de suflete româneşti vor arde lumânări de amintire. Vântul va fremăta în preajma mormântului, în crengile verzi, cântece de luptă... Ci în Legiunea de dincolo a lui Sterie Ciumetti s'a mai înscris un camarad, să vegheze cu spiritul, din înălţimi celeste, destinele camarazilor rămaşi să ducă stindardul luptelor mai departe până în clipa cea mare. De acolo vor asculta, prin vine de plăieşi și arcaşi, murmurul răscoalei din urmă. De undeva de departe se vor desluşi cadenţe de marş şi de oaste legionară, pornită din adâncuri de istorie, pentru a intra prin poartă de jertfă şi moarte în adâncuri de istorie, cu gândul la ceasul marei mântuiri.

De-acolo vor închega mai limpede imaginea de bronz, uriaşă, a Căpitanului, proectată pe cerul destinelor româneşti..., vor aştepta primire de noi camarazi dacă soarta va cere, şi vor pregăti și ei ziua cea mare, de adevărată mântuire, cum neamul românesc n'a cunoscut în viaţa lui sbuciumată, ziua în care Dumnezeu va vrea să sune isbăvirea şi când deasupra neamului românesc va veghea neiertătoare sabie de Arhanghel. Zi pentru răscumpărarea căreia nici o jertfă nu-i prea mare.

Ci atunci se vor deschide şi mormintele celorlalţi camarazi morţi şi cel al lui Gheorghe Grigor, pentru dreaptă judecată.

VASILE I. POSTEUCĂ

La Codru, între Gura-Humorului şi Păltinoasa, în plină pădure, este o tabără sionistă. Băeţi şi fete trăesc în promiscuitate, *citesc numai broşuri comuniste,* şi se închină unui steag neromânesc. Pe de-asupra, sunt păziţi de jandarmi. *Ce-ai de zis, stimată Siguranţă Generală?*

CRONICI

ÎNMORMÂNTAREA CAMARADULUI GHEORGHE GRIGOR

Duminică, în 9 August a. c., s'a săvârşit înmormântarea camaradului Gheorghe Grigor, răpus de bestiile comuniste în grădina publică din Cernăuţi. Convoiul a pornit dela capela spitalului „Regele Carol II", parcurgând strada Transilvaniei şi strada Ştefan cel Mare până la Catedrală. Serviciul religios a fost oficiat de un sobor în frunte cu părintele prof. univ. dr. Vasile Gheorghiu. In piaţa Unirii, carul mortuar s'a oprit în faţa monumentului, unde au rostit cuvântări camarazii com. prof. dr. Constantin Zoppa, Filon Lauric şi George Macrin. Peste 15.000 de oameni umpleau piaţa Unirii, care a fremătat ca o pădure legionară la luarea jurământului de răsbunare. Mulţi nu-şi puteau stăpâni plânsul. Oameni bătrâni, învârtoşaţi de 'ncercările vieţii, şi tot nu-şi puteau reţine lacrimile. Frântă de durere, mama lui Gheorghe Grigor hohotea de disperare. Bestia comunistă poate rânji satisfăcută! Din piaţa Unirii, convoiul a pornit spre cimitirul orăşenesc, unde au luat cuvântul: d. prof. univ. dr. Traian Brăileanu din partea Universităţii, d. Gh. Posteucă, preşedintele „Arboroasei", comandantul V. Iasinschi, studentul basarabean Dovgan şi părintele Dimitrie Onciulescu. După înhumare, miile de săteni legionari şi studenţii s'au împrăştiat în cea mai perfectă ordine.

MIRCEA STREINUL

Tabăra „General Cantacuzino-Grănicerul" din Mănăsterişte-Cernăuţi a îmbrăcat veşmânt de sărbătoare în ziua de 15 August 1936. Temelia puternică a bisericii, ce se înalţă acolo prin străduinţa mânilor legionare, a văzut strânşi în jurul ei două mii cinci sute de legionari sosiţi în marş voinicesc din satele învecinate, Cuciurul Mare, Cosmin, Ceahor, Ostriţa, Mahala, ca să asculte cuvântul Domnului General Cantacuzino, şeful partidului „Totul pentru ţară", şi să prăznuiască 20 de ani dela intrarea României în războiul de eliberare şi întregire. Cuvintele Domnului General Cantacuzino s'au săpat adânc, în inimile celor de faţă; îndemnului său la credinţă, ispravă dârză, disciplină şi jertfă pentru biruinţa României legionare, i-au răspuns cu înflăcărare legionarii rânduiţi în ordine desăvârşită, cu strigătul scurt şi bubuitor „Trăiască Legiunea şi Căpitanul". Domnul General Cantacuzino a fost bine impresionat de disciplina legionarilor săteni, cari pe nepregătite au defilat prin faţa sa în grupuri strânse, în frunte cu garda masivă a legionarilor meseriaşi şi muncitori din Cernăuţi, mai toţi în cămaşi verzi. Mulţimea nesfârşită a celor ce defilau făcea impresia unui bloc în mişcare. Forţa şi coeziunea lui învedera că Legiunea este chezaşa concretă de rezistenţă creştină şi românească, pe care ţara se poate bizui. După defilare, d General Cantacuzino, însoţit de d. Comandant al Bucovinei V. Iasinschi şi de dd. comandanţi Dr. Constantin Zoppa, Neagoe Flondor şi de o gardă personală de legionari, a plecat să inspecteze şi alte tabere şi şantiere, la Storojineţ, Rădăuţi, etc. In tabăra Mănăsterişte serbarea a continuat sub conducerea comand. ajutor Nenati. Camaradul nostru B. Sluşanschi a lămurit legionarilor adunaţi înţelesul zilei de 15 August, arătând că numai jertfei eroice a celor morţi pentru întregire datorăm noi cei din provincii libertatea noastră de azi. Moştenirea ce ne-au hărăzit-o ei, noi legionarii, spre deosebire de politicianii necinstiţi şi fără ruşine, avem datoria s'o întărim slujind o cu credinţă, cu cinste şi cu uitare de sine, aşa cum au servit-o eroii pe câmpul de luptă. In faţa pildei lor să ne închinăm smeriţi, jurând să ne arătăm vrednici de ea. D. comand. ajutor Nenati a mulţumit legionarilor adunaţi pentru ţinuta lor exemplară, apoi, în cea mai desăvârşită rânduială, grupurile de legionari săteni s'au îndreptat spre comunele lor, în răsunetul cântecelor de marş care umpleau văzduhul de voioşie. Publicul numeros care a fost de faţă şi-a putut da sama ce însemnează spiritul şi puterea legionară.

I. P.

LITERARE

■ Critica literară românească nu are astăzi nici o pană cu adevărat autoritară. Poate că nici n'am avut încă un critic literar. Titu Maiorescu a fost o personalitate olimpică, lipsită de acea ardere, care transformă şi fructifică. Nu contestăm meritul lui de îndrumător, de animator şi de sever apărător al frumosului etern; criticile sale sunt minunat scrise, dar n'au pătruns niciodată în inima operelor artistice, n'au adâncime. M. Eminescu n'a scris decât simple articole de ziar, uneori pârpălite în focul pasiunilor zilnice; a dat, totuşi, pentru ideologia socială românească cele mai rezistente temeiuri. Un Dobrogean-Gherea a încercat, trăgând apă la moara socialistă, să interpreteze opera lui Eminescu şi s'a pronunţat asupra lui Coşbuc. Studiile sale îşi au farmecul, pentru că ne ilustrează exemplul de felul cum nu poate fi concepută critica literară... Pe Garabet

Ibrăileanu l-am citit cu mare plăcere, deşi nu totdeauna l-am aprobat. Poate că a fost cel mai dotat dintre criticii noştri literari. I-a lipsit, însă, perspectiva istorică naţională, i-a mai lipsit şi tonul autoritar. Ibrăileanu era o fire extrem de sensibilă, un fin şi retras contemplator al frumuseţilor artistice literare. D. prof. Mihail Dragomirescu este în primul rând un estetician, un filosof, având o vastă cultură artistică şi filosofică. „Ştiinţa literaturii" — eu am citit-o —, oricâte critici i s'ar aduce (de fapt, cine a criticat-o ?), inaugurează primul sistem de critică estetică literară la noi, şi, mai mult decât atât, ea este o operă originală. La ceilalt pol al criticii literare stă istoricul literar Bogdan-Duică, cu cercetările sale metodice, cari au adus rezultate extrem de însemnate. Despre simpaticul nostru domn Lovinescu şi despre ale sale ultime şi minunate „creaţii" s'a scris pe drept cuvânt... Făcând bilanţul criticii literare româneşti — ce-i drept cam fugar şi destul de părtinitor... — noi aşteptăm, în sfârşit, apariţia criticului. Nu este semnificativ faptul că astăzi nu scrie nimeni critică literară? Nu citeşti decât cronici literare..., scurte şi lăudăroase recenzii, note cu tâlc şi mai ales biografii romanţate. Se pare că nimeni nu mai este dispus să se dedice unei pătrunderi de fond a operelor. Pentru curentul spiritual şi social, căruia îi aparţinem, cred, că faptul merită să fie relevat. ■ „Portrete lirice" de Ion Pillat e un volum de preţioase eseuri. Baudelaire ocupă, după autor, locul central ca iradiaţie de elemente lirice moderne. Poezia marelui poet francez are semnificaţia Divinei comedii, transplantată în timpurile noastre. Indărătul acelei vieţi chinuite, de om posedat şi pierdut, care se contureazǎ în farmecul versurilor sale, critica literară actuală descoperă un alt om: un Baudelaire catolic, credincios şi sobru. „Portrete lirice" e o carte utilă ca informaţie, o carte actuală ca probleme, este însă şi un mare document pentru poetul Ion Pillat, care, pe lângă talentul unei poezii senine, aduce în literatura noastră pe autorul informat, dispunând de un adevărat arsenal de scule despre şi pentru făurirea versului care rămâne.

L. ŢARĂ

SOCIALE

■ Bătrânii noştri bucovineni, anchilozaţi sufleteşte de educaţia pe care au primit-o în şcoala austriacă, nu vor pricepe niciodată dinamismul nostru. Au fost dintre ei cari în luptele naţionale ale trecutului au cunoscut scânteia divină. Formalismul sterp de esenţă austriacă a răzbătut şi a înăbuşit-o. In activitatea şi comportamentul lor zilnic, numai el se mai vede. Triste epave. De aceea ne uluește imbecilitatea duhului vechiu când, făcând pe moralistul, se încumetă să critice noua spiritualitate românească. Cutezarea oportunismului de a se contrapune jertfei, a laşităţii „cuminţi" de a probozi elanul desinteresat, a meschinăriei timorate de a înfrunta cultul eroismului, ne umple de greaţă. Trebue să spulberăm şi să aerisim cât mai curând colţul nostru de vechea mentalitate, oricât de sus s'ar găsi cocoţată, dar mai ales să punem la loc pe pezevenghii demnitari cari se folosesc de ea cu şiretenie şi morgă, spre a-şi consolida poziţiile necuvenite. Crescuţi aceştia în cultul servilismului, specific autocraţiei austriace, au mirosit apoi la Bucureşti libertatea românească. Azi ar vrea să combine avantajele ambelor sisteme: pentru ei libertatea, pentru vulgul administrat servilismul. Aşa îşi închipue raportul dintre autoritate şi individ, dintre profesor şi student, dintre şef şi subaltern, dintre bătrân şi tânăr. Până la constituirea adevăratei ierarhii legionare, numai personalitatea, caracterul decide. Cultul valorii veritabile, al spiritualităţii reale, ale sincerităţii, ne-a desvăţat să mai adorăm mumiile. Să-şi ascundă în vorbe sforăitoare caracterul rânced şi simţirea corăslită, iată technica democratului patriotard al generaţiei vechi. Instalaţi la cârmă, nu mai ştiu ce expedient să găsească spre a înfăptui „înarmarea morală" a ţării, fără să-şi prejudicieze cointeresările prin alure prea extremiste. Acum, când întărirea comunităţii morale româneşti se face sub ochii lor, dar nu în numele lor, prin revirimentul de spiritualitate creştină şi naţională adus de Legiune, politicianii, vineţi de invidie, simţind că le piere pământul de sub picioare, s'au pus pe prigoană. Un singur naţionalism românesc este azi pozitiv şi creator: cel legionar. Cine e împotriva Legiunii, e împotriva viitorului ţării, e un trădător. Şi trădătorii se vor cuveni pedepsiţi. ■ Dăunăzi un tânăr corifeu liberal declara într'un cerc intim: la noi în ţară sunt două pericole manifeste, cel maghiar în Transilvania, cel rutean în Bucovina. Pericolul jidovesc nu există. Tânărul domn este asociat cu un jidan Şi deoarece afacerile merg bine, cum să-i clevetească pe jidani că ne stăpânesc prin comerţ, prin drept de vot şi prin tipar (presă, editură, colportaj), că sus ne desagregă prin corupţie, jos prin comunism? ■ Mai spunea tânărul acolit liberal, că Seletzki este un mare caracter (în sens cornelian): el s'a jertfit cu mărinimie, resemnându-se să bea stingher liqueururi alese într'un elegant apartament închis, decât să divulge pe şperţarii lui complici. Tânărul om politic e solidar: izvoarele de venituri ale confraţilor nu se bârfesc.

■ Ca încheiere, mai declara j
liberal, că abea dupăce vom fi
maţi până în dinţi, vom putea pr
în siguranţă (cine ? patriotarzii jido
la oarecari reforme interne cu ca
naţionalist. Abea după! Pe când
naivii, credeam că naţionalismul e
premisă a puterii armate, nu o c
cinţă a ei! Ştim, sunt mulţi cari aşi
să aibă puşcă spre a cuteza s
naţionalişti. Acum pricepem c
naţionalişti au fost cei ce ne-au
cu mâna goală timp de 18 a
dece „naţionalismul" lor încă
să se afirme: întâi n'aveau inir
facă puşti, acuma n'au puşti ca
facă inimă! ■ „Să salvăm democr
strigă jidanii în păr, şi jidoviţii
ei, caşicum democraţia românea
ar fi în primejdie. In primejdie
numai aceia cari au abuzat de d
craţie ca să-şi instaleze exploatare
spatele poporului românesc, acei
vor să-l exproprieze de drepturil
naturale de băştinaş, să-l dea
oricărui „individ", libertar şi eg
pripăşit pe-aici de cine ştie unde
n'aibă ei grijă. Drepturile şi liber
românilor adevăraţi n'au nevoie
apărate de democraţii perfizi şi
oşi, veniţi din patru vânturi s
bească neamul acesta creştin lăc
lor despotice şi păgâne. Cum s
înjure ei Legiunea, chezăşie a p
româneşti şi a pieirii veneticilor? ■
domaderele franceze *Candide, Grin,*
Je suis partout, ca şi ziarele na
liste *Action Française* şi *le Jou*
cestea două nu ajung până în
năuţi, unde colportajul îl deţine
nul Abraham), înfăţişează ima
adevărată a opiniei franceze sănă
Franţa naţionalistă denunţă vi
atitudinea echivocă a guvernului
cez prisonier al Moscovei, şi d
sprijinul ei moral biruinţei naţio
tilor spanioli. Blum, Moch şi Co
reprezintă Franţa, spun ei. Şi no

B. SLUŞAN

■ In Văşcăuţi pe Ceremuş, la gr
Poloniei, acolo unde se află maus
familiei poetului D. Petrino, exist
cietatea culturală Dionisie Bejan.
câţiva intelectuali români de aici
naţi în jurul ei vor avea peste u
casa lor naţională. In Bucovina,
sta e o raritate. Fiecare capital
judeţ sau orăşel Bucovinean are
naţionale germane (Cernăuţi, Ră
Câmpulung, Storojineţ), sau p
(Suceava, Văşcăuţi), numai casele
ţionale româneşti lipsesc. Văş
vor avea casă naţională române
■ In Polonia nu există magazin
comerţ în care să nu se vorbeasc
loneşte Statul a obligat pe co
ciant să nu se servească decâ
limba oficială. In Cernăuţi nici
ajuns încă la firme sau afişe
româneşte. L. Ţ

INSEMNARI

UN AN DE APARIŢIE

■ *„Inceputul a pus semn de moarte"*, spunea camaradul Liviu Rusu în articolul, care inaugura în timpuri vitrege, noul ICONAR. Sfârşitul anului de apariţie se încheie deasemenea în poemul tragic al unei morţi legionare. Anul I al ICONARULUI a fost un ciclu prins între două morţi de mare semnificaţie — căci unde poate fi mai multă viaţă decât între două morţi prevestitoare? ■ Literatura bucovineană de înaintea ICONAR-ului se păstra diletantă. Nici o înfrigurare de brumă, nici o înălţare de luceafăr nu turburau actul creaţiei artistice. Poeţii, cei mai mulţi, purtau lavalieră şi gângureau dulci stihuri amoroase, după cari deveneau profesori universitari, politicieni sau chiar beţivi, după gradul de inteligenţă practică al fiecăruia. Creatori adevăraţi, adică oameni cari să renunţe la totul, pentru a se jertfi actului pur de realizare spirituală, n'am prea avut. Noi, aceştia dela ICONAR, nu suntem diletanţi. Ne-a fost întotdeauna scârbă de lichelele, de proştii şi de ahtiaţii după parvenire, pentru cari literatura e un pretext ca, de pildă, căsătoria din convenienţă. ■ Evident, apariţia noastră a fost primită de lichelele, cărora le deranjam somnul, cu lătrat spurcat, plin de salivă otrăvită. Atâtea insulte, atâtea calomnii, atâtea invective! Noi ne-am văzut de lucru. Având conştiinţa misiunii noastre rumâneşti — căci nu suntem nici o amestecătură la ICONAR! —, am tăcut şi, ţinând în dreaptă cumpănă condeiul cu paloşul legionar, am tăiat un drum larg prin granitul indiferenţei generale a bătrânetului dospit în huzur. ■ La ICONAR au semnat domnii: *Gabriel Bălănescu, Traian Brăileanu, Mihai Cazacu, George Chlopina, Paul Constantinescu, V. G. Cosma, Aron Cotruş, Pavel Costin Deleanu, George Drumur, Radu Gyr, Nae Ionescu, Teofil Lianu, George Macrin, Aurel Marin, Andrei Martinescu, Stere Mihalexe, Teodor Murăşanu, Nicolae Năieru, Pană Verde, N. Pavel, Vasile I. Posteucă, Ion Potecaşu, Aurel Putneanu, M. Radu, Silviu Roda, Aurelian Ropcean, † Ion Roşca, Liviu Rusu, Rudolf Rybiczka, Sever Al. Slătinescu, Barbu Sluşanschi, Liviu Stan, A. Stoenescu-Putna, † George Stratoiu, Mircea Streinul, Leon Ţopa, Ion Ţurcan* şi *Vasile I. Ungurean.* ■ Sub patronajul revistei „Insemnări Sociologice" şi-al d-lui prof univ Dr. Traian Brăileanu, am aranjat două şezători: una la Cernăuţi, cealaltă la Rădăuţi. Ne-au dat concursul d-nii: prof. Tit. Tarnavschi şi prof. Megasiuc. Conferinţa a fost rostită, în ambele oraşe, de d-l prof. univ. T. Brăileanu. D-na director al Liceului Ortodox de Fete din Cernăuţi ne-a pus sala la dispoziţie, fapt pentru care îi aducem şi aici mulţumiri. La Rădăuţi, s'a străduit pentru gruparea noastră cam. com. V. Iasinschi. ■ INSEMNĂRI-le SOCIOLOGICE şi ICONAR-ul au aranjat la Cernăuţi şi-un ceaiu dansant cu program artistic, al cărui succes a fost îndeajuns de comentat în toate cercurile româneşti din localitate. ■ ICONAR-ul a participat prin delegaţii săi şi la diferite sărbătoriri (a d-lui N. Roşu, a d-lui Radu Gyr şi a d-lui Artur Gorovelu) la comersul Arboroasei etc. ■ Editura ICONAR-ului a tipărit întretimp: *Tarot sau Călătoria omului* — de Mircea Streinul, *Costea* — cor bărbătesc de Paul Constantinescu, *Solstiţii* — de George Drumur, *Divertisment* — de Mircea Streinul şi *Intrare în pădure* — de Aurel Marin. ■ O camaraderie într'adevăr legionară a dănuit tot timpul între noi. Nimic din obişnuitele invidii... confraterne, nimic din obişnuitele bârfeli ale cercurilor literare. Nimic din reprobabilele fricţiuni de-aiurea. Clădit pe-o comunitate puternică de idei, ICONAR-ul a fost o tovărăşie ideală de oameni, cari luptă pentru CAPITAN şi ARTA. ■ ICONAR-ul, conform angajamentului luat faţă de abonaţi şi de cititorii noştri devotaţi, a apărut cu o regularitate puţin obişnuită în publicistica românească. Lucrul acesta a fost posibil numai şi numai datorită administratorului nostru, camaradul Pană Verde (nu vă voiu divulga numele; mi-i teamă c'o să ni-l răpiţi...), care, cu o perseverenţă într'adevăr demnă de invidiat şi cu o bună credinţă rareori întâlnită, şi-a jertfit timpul, rupându-şi-l cu entusiasm din orele de odihnă, atât de meritate după munca grea din birou, ca să-l pună la dispoziţia revistei, pe care o iubeşte cu o pasiune ce se cuvine a fi răsplătită cu toată prietenia scriitorilor dela ICONAR. ■ Tot astfel, trebuie să le mulţumim tuturor revistelor legionare, cari nu şi-au precupeţit sprijinul moral faţă de mişcarea noastră. Dintre revistele literare, cari au semnalat mai mult eforturile noastre, amintim în special: Convorbiri literare, Gând Românesc, Pagini literare şi Orientări. ■ Celor cari au răspândit publicaţia noastră — oficiile de presă legionară, depozitari şi studenţi — toată gratitudinea noastră. ■ Privind în urmă, putem porni cu o nouă încredere în cel de-al doilea an de apariţie. Vom continua să luptăm cu îndârjire, căci cauza noastră e o cauză dreaptă. Nimic nu ne sperie. Ştim ce avem de făcut. Sub luceferi, în zorii adevăratului veac rumânesc, păşim mândri, drepţi şi neînduplecaţi. De vom cădea, alte mâni vor ridica torţa noastră. ŞI-O VOR DUCE INAINTE! ■ *Viaţa legionară este frumoasă. Dar nu este frumoasă prin bogăţie, prin viaţă de petreceri şi' lux, ci este frumoasă prin mulţimea primejdiilor pe care le oferă legionarului, frumoasă prin nobila camaraderie care leagă pe toţi legionarii din întreaga ţară într'o sfântă frăţie de luptă; înălţător de frumoasă prin neplecata, prin bărbăteasca atitudine în faţa suferinţii.* Cel ce spune asemenea cuvinte, nu poate fi alta decât Mântuitor de Neam. ■ Şerpii să nu se bucure de cei ce mor. Văpaia arhanghelilor îi va ajunge şi'n fundul pământului. ■ In marea înviere a neamului, *„va avea un rol covârşitor tinerimea. Pe dânsa o chiamă destinul să joace pe scena istoriei. Nu ne înţeleg oamenii vechi? Nu ne înţeleg pentrucă apelul sacru al destinului numai noi îl putem auzi, numai noi îl înţelegem, pentrucă numai nouă ni se adresează".* ■ Iată, moartea legionarului e nobilă ca a unui Roman dovedit de viclenia Barbarului. Legionarul e omorît din ură. Din ura ticăloasă a Satanei, pe care apropiata venire a oştimilor cereşti a ajuns s'o înebunească. Să ştiţi că însuşi pământul rumânesc geme când gorunii legionari cad prin perfidia diavolilor. Ne ard luceferi în ochi, însă nu de jale, ci de imensă bucurie. Căci, omeneşte, nu e puţin lucru să înfrunţi custura, care-ţi sfâşie pieptul. Curajul nostru nu dovedeşte că Dumnezeu e deasupra mulţimilor noastre?

M. Streinul

REDACŢIONALE

■ *Incepând cu 1 Sept. 1936 Redacţia şi Ad-ţia Iconarului se mută, în strada Dragoş Vodă No. 9 în Cernăuţi,* la d. prof. Liviu Rusu. ■ Intrucât cu Nr-ul de faţă am încheiat un an de apariţie, rugăm călduros pe toţi depozitarii şi abonaţii noştri rămaşi în restanţă cu plata, să ne trimită de urgenţă sumele datorate, ajutându-ne astfel să ne continuăm apariţia, căci şi noi luptăm cu imense greutăţi materiale. Dacă scrisul nostru aduce un cât de mic folos românismului, ajutaţi-ne să-l continuăm. ■ Abonaţii şi depozitarii cari nici după acest apel nu ne vor trimite sumele datorate, nu vor mai primi Iconarul. Ii asigurăm însă că ne vor achita totul până la un ban. Dacă nu acum, mai târziu. „Oare e aşa de greu să fie Românul cinstit?..." (a spus o revistă, stând de vorbă cu abonaţii ei restanţieri. Iar noi repetăm această întrebare dureroasă!) ■ Camarazii legionari cari nici ei nu ne-au trimis socoteala exemplarelor pe cari le-au primit spre desfacere, să nu uite că Iconarul n'are subvenţii, şi apare, cu jertfe mari. Credem că aceasta ajunge ■ In n-rul viitor vom publica bilanţul încasărilor şi cheltuelilor ce le-am avut în cursul anului expirat ■ In timpul vacanţelor mulţi din abonaţii noştri şi-au schimbat adresele fără să ne anunţe, din care cauză revista ni s'a înapoiat. Ii rugăm să ne comunice noua adresă spre a le putea trimite Iconarul. ■ Şi duşmanii noştri vor trebui să recunoască că pe lângă scrisul nostru cinstit, suntem corecţi şi în ce priveşte ad-ţia revistei. Adică am apărut regulat în 12 N-re, achitându-ne în întregime de datoria ce am avut-o faţă de abonaţi şi cetitori. Ii rugăm însă şi pe acei abonaţi cari au primit aceste n-re fără să le plătească, să fie şi ei corecţi faţă de noi. ■ Trimitem la cerere colecţii complete din Iconar. Anunţăm însă că numărul lor este limitat. ■ Rugăm pe camarazii şi depozitarii creştini din toată Ţara să ne ceară printr'o c. p. revista spre desfacere. Pentru răspândirea scrisului legionar şi pentru triumful ideii legionare, ■ Secretariatul de redacţie al revistei noastre e făcut de camaradul Mircea Streinul. ■ Recenzăm toate cărţile şi revistele primite la redacţie. ■ ICONAR apare odată pe lună. Abonamentul anual e de Lei 60.— ■ An. I, No. 12; 15 August 1936.

Tipografia „Mitropolitul Silvestru"
Cernăuţi, Piaţa Unirii No. 3 (Palatul Naţional)